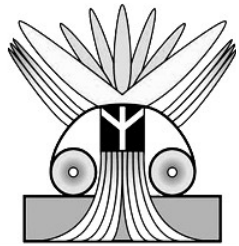

FIGU Studiengruppe Sverige

Fria Intresseföreningen för Gräns- och andevetenskaper
och Ufologistudier

Medveten Evolution

Medveten evolution

av Semjase 16.Juli 1977

Ja - denna visshet kan sannerligen bli varje enskild uppenbar, om varje enskild besegrar det egna egot, eftersom det i sanning är egots dimma, som förhindrar utsikten av det sanna livets rike, det andliga, förhindrar den förvandling bortom blivande och förgående.

Detta därav, eftersom egot, jaget, lägger för stor värde av sitt egna välbefinnande, eftersom det sig mestadels utvecklas till själviskhet.

Så hänger då tvivel och osäkerhet som ett tungt åskmoln över den enskilde och jordens mänsklighet som leder till oberäkneliga åsk- och blixtnedslag för jordemäniskan, åkallad i tillvaron genom egoism och materialism och alla andra människoovärdiga saker som han blir gjord till undersåte och fångslad av.

Att bekämpa detta ska vara ett av era första bud, eftersom först genom erkännandet av kärlekens sols sanning, som en uppenbarelse av livets förkroppsligande ande, höjer sig vårt psykes horisont och därigenom blir åskmolnen fördrivna, ni förmår att erkänna hur nära vissheten ni verkligen är och hur grundlös er ångest och sorg var.

Tyvärr betyder det ännu, tills idag, att för många människor är först deras fysiska kropps död början av det egentliga livet och därmed den successiva återstrålningen av dess inre sohar*.

Men sker den nästa inkarnation, kan genom en ytterligare okunskap i nya livet det samma åter igen gälla, eftersom en förbättring i livet innan, genom föregående personlighet, inte mödosamt blev kämpat och arbetat.

Bara genom en sann innerlig återfödelse blir det absoluta eller halvaktiga ljuslöshetens mörker inom en jordtillvaro avslutad, när det inre ljus blir oss synbart och livets medvetandes verksamhet inte längre endast framträder oss som oklart öde, vilket ni själva skapar i missbildning.

Men lyser till sist sohar* i er, då erkänner ni det osynliga, det medvetna och andens mäktiga liksom sin obegränsade kraft som det sanna verkande, medans det synliga verkande redan igen försvinner som skepnad, men stannar som varaktig och upplivande hågkomst, att åter verka och vara evolutionsaktigt tjänbar.

Fortfarande är det så med flera av oss, att bakom all kärlek och all älskande enhetsvilja lurar den nakna rädslan - rädsla för allt av kärlekens slut, rädsla för frånskiljandet av en älskad människa, rädsla för separation och återförenande, och för all - rädsla för växlingen från denna sidan till andra sidan.

Dessa rädslor förbinder sig från smärta, strömmande ur irrationell vetenskap och falsklära, att allt liv ständigt faller offer för döden och ständigt lever av andras liv, så de måste förinta och förstöra för att själva finnas.

En fruktansvärd tanke, sannerligen, men det är endast jordemänsklig natur, uppstådd i oförståelse av sann sanning; eftersom allt liv lever av andra liv, det stämmer så till vida, men livet mördar inte annat liv, för att själv bestå och att kunna leva.

En är den andre inordnad och den ene hjälper den andra att leva, tills sin givna tid att igen vara inordnad i förgåendet, när de sin tid och sin uppgift har uppfyllt.

Livet är ingen fortskridande offer och offerande, som jordemänniskan felaktigt antar och blir i detta avseende genom felaktiga lära däri bestärkt.

Rättare sagt är det i sanningen bara ett blivande och försvinnande i mening av den stadigt framskridande evolution och i ren meningen av skapandets regler, lagar och bud, i vilka Skapelsen själv i varje förhållande är inordnad i.

Alltså handlar det bara om en mångstortidlig återfödsel och förnyelse i raden av försvinnande och blivande.

Så räcker väl försvinnandet, döden, tills livets hjärta, men likväl höjs livet, blivandet, djupt ner i dödens hjärta, varigenom, sig två riken till ett kompletteras, som varandra samtidigt erövrar och stegvis ömsesidigt bringa till erkännande.

Livet strävar inte av övervinngen av en enskilds försvinnande/död, utan över huvud taget av övervinning genom evolutionens försvinnande och blivande.

Det arbetar för utvecklingen av allt vad som blivit, till det, vad som innerst är odödligt och verkar i oräkneliga myriader livsformer: till all kreationers slutmål, till Skapelse, till universiellmedvetande.

Den egentliga meningen med livet i det materiella område är enkelt sett som: självbesejring av det ständiga dominantvilliga egot och den anknutna evolution i hela medvetandet och anden.

Att oss själva besejra betyder alltså att vi ska hjälpa vårt högre själv att segra, att i det därigenom åter igen erkänna ett ännu högre själv, nämligen skapelsejaget, det inre i er kommer uppäckas genom ännu högre evolution.

Säker, det är en av det svåraste uppgifter i erat liv, men även det allra vackraste, värdefullaste och mest löjande.

Eftersom bakom denna uppgift väntar er den allra högsta vissheten av vårt allstortidliga VARANDE bortom allt yttre och fysiska tillvaroform.

Då er livets ande i er är en del av Skapelsens andliga energi gäller det, besinna oss tillbaka till skapelsensroten av era väsen, och att genom sann fördjupning förena er, med den allstortidlighet i er själva, eftersom att vara ett med livets ande i er själva, med delen Skapelsen i er, innebär att bli absolut fri, så även fri från rädslan av försvinnande och död.

Med att vara ett med delen av Skapelseenergi i oss själva innebär också, att bakom våra yttre egon erkänna vårt andra ego, nämligen det skapande själv.

Det är då med säkerhet det största, för det inre ännu oförberedda men sannerligen det mest skrämmande, vad en människa över huvud taget kan drabba; nämligen att sannt se sig själv och att erkänna - sitt alldeles egna ego, som sträcker över alla sfärer och gränser och svävar över alla sinnen bort i den allstortidliga och mänskliga ofattbara Skapelsens regioner.

Vem som med sig själv enar delen av Skapelsen i sig, med anden, löser på samma gång människornas så skräckinjagande och sannerligen harmlösa gåta av försvinnandet, döden, så han endast erkänner döden som livets andra sida, där det inget annat betyder än sömnen i det fysiska området, som ersätter dagens vakenhet.

Endast förmodar det mänskliga oförnuftet, okunskapen och denna blindhet, att sömnen är mörka sidan av livet, varför de även är av samma åsikt i relation av döden.

Säkert, ännu fler andra faktorer återspeglar sig i rädslan för döden, men att nämna alla vore meningslöst. För att förklara:

Vad de livsövergivande mänskliga kropparna endast ofullkomliga förmår att utreda, det förmår Skapelsen del i oss att med all tydlighet och sanning uppenbara: nämligen säkerheten av vår absoluta varaktighet i allstortidlighet.

Orubblig skall ni rikta eran blick på uppgiften av era jordeliv, i kunskapen, att denna sidans rike av den grova materian och i riket där fina materian härskar, att det delade riket av denna sidan och andra sidan är ett enskilt rike, existerande på samma plats, men bara olik dimensionerad och ej heller i samma tidsrymd.

Säkert, är totalsumman av nöden och lidandet på på planeten jorden skenbart mycket större än fröjden och lyckan.

Men detta är bara en villfarelse av er, som ni genom ert överlämnade och inplanterad av felaktiga lära av farlig åsikt, att det i själva verket är så.

Men ingalunda, eftersom av nöd och lidande livkäl glädje och lycka håller sig ständigt utvägd i deras massor.

Genom ert falska tänkande övervärderar ni nöd och lidande, ni registrerar den och håller i varande minnen, medans ni för fort glömmer de händelser i glädje och lycka och därav går även minnet av det förlorat.

Ännu har ni nämligen inte lärt er att röra er i detta område utjämnat och att registrera lika mycket negativt som positivt och att bevara och registrera som minne.

Men trots det förmår ni att se och att erkänna människans bestämelse, så ni förmår att ändra förhållandet och från mörkrets stränder, kunna bygga Sohars* och trygghetens ö.

Tidens varaktighet behöver inte störa och bekymra er, eftersom tills förverkling av det högsta mål må ännu miljoner och miljarder år störta i det förflutna.

Flera miljoner och miljarder år är er ännu tillägnade och givna, att erat fårade skapelsebetingade anletes skaperliga hemmavärd åter igen få släta ut, men dock måste ni denna tid vara tillgivna den erbjudna förvandling till grepp av evolutionsmål, sannerligen fatta den hjälpsamma handen och den erbjudna goda kunskapen i sanning, utarbeta till värden och mål.

FIGU

Fria IntresseGemenskap
Semjase-Silver-Star-Center
CH-8495 Schmidruti
Schweiz/Switzerland

*Sohar =

Strålande ljus ande-skapande energi
(Strahlender Lichtglanz Geistig-schöpferischer Energie)

Bewusst evolutionieren

von Semjase 16. Juli 1977

Ja - diese Gewissheit kann jedem einzelnen wahrlich offenkundig werden, wenn jedes einzelne das eigene Ego besiegt, denn es ist in Wahrheit nur der Nebel des Egos, der die Aussicht auf das Reich des wahren Lebens, des Geistigen, jenseits vom Wandel des Werdens und Vergehens verhindert.

Dies darum, weil das Ego, das Ich, zu sehr Wert auf sein eigenes Wohlergehen legt, weil es sich bei den meisten weiter bis zur Ichsucht entwickelt.

So hängen dann über dem einzelnen wie über der gesamten Erdenmenschheit die Zweifel und Ungewissheiten wie schwere Gewitterwolken, aus denen für den Erdenmenschen unberechenbar Donner- und Blitzschlag brechen, ins Dasein gerufen durch Egoismus und Materialismus und alle andern menschenunwürdigen Dinge, denen er Untertan geworden ist und von denen er gefangengehalten wird.

Dies zu bekämpfen soll eines eurer ersten Gebote sein, denn erst wenn durch die Erkennung der Wahrheit die Sonne der Liebe, die eine Offenkundung des Geistes des Lebens verkörpert, sich am Horizont eurer Psyche erhebt und dadurch die Gewitterwolken vertrieben werden, vermögt ihr zu erkennen, wie nah ihr der Gewissheit wirklich seid und wie grundlos eure Angst und Sorge war.

Leider bedeutet noch zur Jetztzeit für sehr viele Menschen erst der Tod ihres physischen Leibes den Beginn des eigentlichen Lebens und damit das allmähliche Wiederaufstrahlen des inneren Sohars.

Erfolgt jedoch die nächste Inkarnation, kann durch ein weiteres Unwissen im neuen Leben dasselbe wieder zutreffen, wenn nicht um eine Verbesserung im Leben zuvor durch die vergangene Persönlichkeit mühevoll gerungen und gearbeitet wurde.

Nur durch ein wahrlich innerliches Wiedergeborenwerden wird die Finsternis der absoluten oder halbheitlichen Lichtlosigkeit innerhalb eines Erdendaseins beendet, wenn euch das Licht der inneren Sinne sichtbar wird und das Wirken des Bewusstseins des Lebens euch nicht länger nur als dumpfes Schicksal erscheint, das ihr in Wahrheit selbst kreiert in Missbildung.

Leuchtet aber endlich das Sohar in euch, dann erkennt ihr das Unsichtbare, das Mächtige des Geistes und des Bewusstseins sowie ihrer unumschränkten Kraft als das wahrlich Wirkende, während das gewirkte Sichtbare bereits wieder als Schemen verschwindet, jedoch als dauernde und belebende Erinnerung bleibt, um weiter zu wirken und evolutionsmässig dienbar zu sein.

Noch ist es bei vielen von euch so, dass hinter aller Liebe und allem liebenden Einsseinwollen die nackte Angst lauert - Angst vor allem vor dem Ende der Liebe, Angst vor dem Dahinscheiden eines geliebten Menschen, Angst vor dem Getrennt- und Wiedervereintsein, und vor allem - Angst vor dem Wechsel zum Jenseits vom Diesseits.

Diesen Angsten verbindet sich diejenige von Schmerz, aus der Irrkenntnis und Irrlehre quillend, dass alles Leben immerfort dem Tode anheimfalle und immerfort von anderem Leben lebe, das es vernichte und vernichten müsse, um selbst zu sein.

Ein furchtbarer Gedanke, wahrlich, doch er ist nur erdenmenschlicher Natur, entstanden im Unverstehen der wahrlichen Wahrheit; denn alles Leben lebt vom andern Leben, das stimmt soweit, doch aber mordet das Leben nicht anderes Leben, um selbst bestehen und leben zu können.

Eines ist dem andern eingeordnet und das eine hilft dem andern leben, um zu seiner gegebenen Zeit wieder dem Vergehen eingeordnet zu sein, wenn es seine Zeit und seine Aufgabe erfüllt hat.

Das Leben ist kein fortschreitendes Opfern und Geopfertwerden, wie der Erdenmensch das irrtümlich annimmt und durch diesbezügliche Irrlehren darin bestärkt wird.

Vielmehr ist es in Wahrheit nur ein Werden und Vergehen im Sinne der stetig voranschreitenden Evolution und rein im Sinne der schöpferischen Regeln, Gebote und Gesetze, denen die Schöpfung in jeder Beziehung selbst eingeordnet ist.

Also handelt es sich nur um eine vielgrosszeitliche Wiedergeburt und Erneuerung im Rade des Vergehens und Werdens.

So reicht wohl das Vergehen, der Tod, bis in das Herz des Lebens, ebenso aber ragt das Leben, das Werden, tief hinab bis in das Herz des Todes, wodurch sich zwei Reiche zu einem ergänzen, die einander gleichzeitig erobern und stufenweise gegenseitig zur Erkenntnis bringen.

Das Leben strebt nicht auf die Überwindung eines einzelnen Vergehens/Todes hin, sondern auf die Überwindung durch Evolution des Vergehens und Werdens überhaupt.

Es arbeitet auf die Hinaufentwicklung alles Gewordenen hin, zu dem, was an Unvergänglichem im Innersten unzählbarer Myriaden Lebensformen ist und wirkt: Zum Endziel aller Kreationen, zur Schöpfung, zum Universalbewusstsein.

Der eigentliche Sinn des Lebens im materiellen Bereiche ist einfach gesehen der: Selbstbesiegung des stets dominierenwollenden Egos und die anschliessende Evolution im Ganzen des Bewusstseins und des Geistes.

Euch selbst besiegen bedeutet also, dass ihr eurem höchsten Selbst zum Siege verhelfen sollt, um dadurch wiederum ein noch höheres Selbst zu erkennen, nämlich das Schöpfungselbst, in das hinein ihr durch noch höhere Evolutionen erwachen werdet.

Sicher, es ist das eine der schwersten Aufgaben eures Lebens, so aber auch die allerschönste, wertvollste und ergiebigste.

Denn hinter dieser Aufgabe erwartet euch die allerhöchste Gewissheit eures allgrosszeitlichen SEINs jenseits aller äusseren und physischen Daseinsformen.

Da euer Geist des Lebens in euch ein Teilstück der geistigen Energie der Schöpfung ist, gilt es, euch auf diese schöpferische Wurzel eures Wesens zurückzubedenken, um durch wahrliche Verinnerlichung euch mit dem Allgrosszeitlichen in euch selbst zu vereinen, denn eins sein mit dem Geiste des Lebens in euch selbst, mit dem Teilstück Schöpfung in euch, heisst absolut frei werden, so auch frei von der Angst des Vergehens, des Todes.

Mit dem Teilstück Schöpfungsenergie in euch selbst eins zu sein heisst auch, hinter eurem äusseren Ego euer anderes Ego zu erkennen, nämlich das schöpferische Selbst.

Es ist das mit Sicherheit das Grösste, für den innerlich noch Unvorbereiteten aber wahrlich das Furchterregendste, was einem Menschen überhaupt widerfahren kann; nämlich sich selbst wahrlich zu sehen und zu erkennen - sein ureigenstes Ego, das über alle Sphären und Grenzen hinausreicht und über alle Sinne hinwegschwebt in die allgrosszeitlichen und menschlich unfassbaren Regionen der Schöpfung.

Wer sich aber mit dem Teilstück Schöpfung in sich selbst, mit dem Geiste, eint, löst zugleich das dem Menschen so furcht-erregende und wahrheitlich doch harmlose Rätsel des Vergehens, des Todes, so er den Tod als nur des Lebens andere Seite erkennt, die da nichts anderes bedeutet als im physischen Bereich der Schlaf, der das Wachsein des Tages ablöst.

Nur die menschliche Unvernunft, das Unwissen und dessen Blindheit wähnt, dass der Schlaf die dunklere Seite des Lebens sei, weshalb er auch im Bezüge auf den Tod gleicher Ansicht ist.

Gewiss, noch vielerlei andere Faktoren spiegeln sich in der Angst vor dem Tode wider, doch sie alle zu erwähnen wäre unsinnig. Zu erklären ist euch nur noch:

Was der lebensverlassene menschliche Körper nur unvollkommen zu enträtseln vermag, das vermag das Teilstück Schöpfung in euch mit aller Deutlichkeit und Wahrheit zu offenkunden; nämlich die Gewissheit eurer absoluten Dauer in Allgrosszeitlichkeit.

Unbeirrbar sollt ihr eure Blicke auf die Aufgaben eures Erdenlebens richten, in der Erkenntnis, dass diesseits die Reiche der groben Materie und im Jenseits die Reiche der feinen Materie herrschen, dass jedoch die geteilten Reiche des Diesseits und des Jenseits ein einziges Reich sind, vorhanden am gleichen Ort, jedoch nur anders dimensioniert und also auch nicht im selben Zeitraume.

Sicher, es ist die Gesamtsumme der Not und des Leidens auf dem Planeten Erde scheinbar sehr viel grösser als die der Freude und des Glucks.

Dies aber ist nur ein Trugschluss von euch, die ihr durch euch überlieferte und eingepflanzte Irrlehren der wirren und gefährlichen Ansicht seid, das sei in Tatsächlichkeit so.

Mitnichten jedoch, denn Not und Leiden sowie Freude und Gluck halten sich stets die Waage in ihren Massen.

Durch euer Falschdenken allein überbewertet ihr Not und Leiden, registriert sie und haltet sie in dauernder Erinnerung, während ihr die Geschehnisse in Freude und Gluck allzusehr vergesst und auch die Erinnerung daran verlorengeht.

Noch nicht habt ihr nämlich gelernt, euch in diesen Belangen ausgeglichen zu bewegen und Negatives wie Positives gleichermassen zu registrieren und als Erinnerung zu wahren.

Trotzdem aber vermögt ihr die Bestimmung des Menschen zu sehen und zu erkennen, so ihr die Verhältnisse zu ändern vermögt und aus den Gestaden der Finsternis eine Insel des Sohars und der Geborgenheit zu erarbeiten vermögt.

Es braucht euch dabei die Dauer der Zeit nicht zu stören und zu bekümmern, denn bis zur Verwirklichung des höchsten Zieles mögen noch Millionen und Milliarden Jahre in die Vergangenheit stürzen.

Viele Millionen und Milliarden Jahre sind euch noch zugetan und gegeben, um das von euch zerfurchte schöpferbedingte Antlitz eurer schöpferischen Heimatwelt wieder zu glätten, doch aber musst ihr zur Jetztzeit dem euch dargebotenen Wandel zum Ergriff des Evolutionszieles zugetan sein, die hilfreiche Hand und das dargebotene Wissensgut in Wahrheit wahrlich erfassen, werten und zum Ziele erarbeiten.

FIGU

Freie Interessengemeinschaft

Semjase-Silver-Star-Center

CH-8495 Schmidruti

Schweiz/Switzerland